

ගීතය

“ ගීතය අපේ සංස්කෘතියෙහි වටිනාතම යුගයේ අග භාගයෙහි ජන ජීවිතයේ පැතිකඩක් අඟවයි ”

රූ පැල් රකින කුරහන් පැසෙනා හේනේ
මගේ තනි නොතනියට නුඹවත් නැතුවානේ
මිනිසු නුඹත් දිගෙක ගිය පසු නෑනේ
මාසේ පෝයදා වාගෙයි ගම්මානේ

එගොඩ ගොඩේ ඉස්මත්තෙදි දුටුවාට
ඇල කණ්ඩියේ ඉඳගෙන අත වැනුවාට
මගේ හිතු මනාපෙට මං බහ දුන්නාට
නාඩන් මස්සිනේ පෙර පිං නැතුවාට

හැදවේ ගෙපැළ මට තනියෙන් හිදින්නද
බාලේ ඉඳන් බැදි ආලේ බිදින්නද
රූ තුන්යමේ මේ ලෙස ක් විදින්නද
හිනෙන් මිසක් හැබැතින් එක් නොවන්නද

නෑනා නැතත් කල දවසක් ගෙවෙන්නයි
සිටු කුමරියක් කරකාරේට ලැබෙන්නයි
පත්තිනි ගම්බාර දෙවියන් රකින්නයි
කුරහන් කපන දා මා සිති කරන්නයි

ගායනය - ගායන ශිල්පී අබේවර්ධන බාලසූරිය
ගායන ශිල්පිනී තසාගා එන්. එඩ්වඩ්

මේ ගීය අපේ සංස්කෘතියෙහි මධ්‍යතන යුගයේ අග භාගයෙහි ජන ජීවිතයේ පැතිකඩක් අඟවයි. ඒ යුගයෙහි නෑනා සහ මස්සිනා යන ඇවැස්ස නෑකම, එකී යුවල සංස්කෘතික ඛණ්ඩනය දෙදරා යන සමාජ සාධක පෙළ ගැසෙන්නේ ගමේ සංවෘත දොරකවුළු, බාහිර ලොවට විවෘත වෙමිනි. එහිදී සංස්කෘතිකව බැදී සිටි නෑනා හා මස්සිනා අතරට බාහිර පුද්ගල සබඳතා ප්‍රවේශ වෙයි. මේ ගීයෙහි හිටු ලෙස ඉඟි කරන්නේ, මෙහි මුඛ්‍යකථකයින් දෙදෙනා අතර වූ එවන් තුන්වැන්නෙකුගේ ඉදිරිපත් වීම හෝ සමාජමය බාධාවකි.

එහෙත් හේ නෑනා හා මස්සිනා අතරට දැක්වූ සංස්කෘතික ආකෘතියට සමගාමීව අධ්‍යාත්මික ඛණ්ඩනයක් ද වෙයි. නෑනා හෙවත් පෙම්වතිය සිය දුක්ඛ:ප්‍රාප්ත මස්සිනා කෙරේ ආශීර්වාද පෙරටුව කරන පාපොච්චාරණය එවන් සොඳුරු අධ්‍යාත්මික බැඳීමක තතු කියාපායි. මේ ගීයේ අපේ සාම්ප්‍රදායික කෘෂිකාර්මික ජන ජීවිතයේ කේන්ද්‍රීය හැඩතල රැසක් ගැබ්වන බව පෙනේ.

මුලිකව මෙහි එන යුවළ ඇවැස්ස නෑනා හා මස්සිනාට බව මතු දැක්වෙන ජන කවිය සාක්ෂි දරයි.

වැසි දිය අයිති ගං හෝ ඇළ සමුදුරටයි
මල් පැණි අයිති වටකුමු දෙන බඹරාටයි
මීරා අයිති කිතුලේ කල වැද්දාටයි
නෑනා අයිති කාටද මස්සිනාටයි

මොවුන් දෙපළ, ඔවුන්ගේ ගෝවර පෙදෙස වූ ගම් බැද්දේ, යම් කිසි නිශ්චිත ස්ථාන වලදී උනුනට දර්ශනය වෙති. එගොඩහ ගොඩේ ඉස්මත්ත, ඇළ කණ්ඩිය යනු එවන් තැන් දෙකකි. ඒවා වි ගොවිතැනට අතිරේකව, කුරහන් වැපිරීමක් ගැනද මේ ගීයේ දැක්වෙයි. ආචාර්ය නන්දදේව විජේසේකර සිය ලංකා ජනතාව (1986) ග්‍රන්ථයේ දැක්වෙන ලෙස, සිංහල ජනයා ව්‍යවෘත වූ මේ හේනේ ගොවිතැන ඔවුනට වැද්දන්ගෙන් සංක්‍රමණය වූවකි. වියළි කාලයේ කැලෑ කපා ගිනි තබා ඒවායේ කුරක්කන් වැවීම හා කැපීම පැරණි සංස්කෘතියෙහි උත්කර්ෂවත් අංගයකැයි සනාථ වන්නේ කුරක්කන් මාලය ආදී කාව්‍ය ගැමි සාහිත්‍යයේ ජනප්‍රිය වී පැවති බැවිනි.

කුරක්කන් මාල කාව්‍ය අතර මෙවැනි කවි දක්නට ලැබේ.

පලුත් මහත ඇති රුහුණු කුරක්කන්
වළලු ගැසී බිම වැතිරෙන්නේ
සඬත් පැළදගෙන රූසිරි අඟනො
කුරක්කමට සැරසී යන්නේ

මේ ගීයේ අවසානයට කියවෙන “කුරහන් කපන දා මාසති කරන්නයි” යන ගීත පදයෙන් මුර්තිමත් වන්නේ, ගැමි සංස්කෘතියේ උත්කර්ෂවත් අවස්ථාවක් වූ කුරක්කන් නෙළීමේ ප්‍රස්තාවයි. මෙහි කියවෙන නෑනා ද අනිවාර්යයෙන් ඒ අවස්ථාවට සහභාගී විය යුතුව සිටියත් ඇය පිරිස්තර අයෙකු හා දිග යන බව පැහැදිලිය. කුරක්කන් කවි අතර එන

“කුරක්කන් කපනු මට බෑ කියාලා
එන්ඩ වරෙන් ඔය දිගේ ඇර්ලා” යයි පවසන්නේ ද නෑනා පිටදිගයක ගිය විටක ඇ නිසා හටගත් වියෝවෙන් ශෝකාකූර වූ මේ ගීයේ කියවෙන මස්සිනාමය.

සැකසුම
මහාචාර්ය සාලිය කුලරත්න
සිංහල අංශය
ජේරාදෙනිය විශ්ව විද්‍යාලය.